

βάνει ὅλη τὴν δέσμη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς του καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ τὴν ἐζύγιζεν ἐπὶ τῆς παλάμης, ὅπως κάμνει ὁ θέλων νὰ ὑπολογίσῃ τὸ βάρος σώματός τινος.

Μετ' ὀλίγας στιγμᾶς στρέφεται πρὸς τὸν μέλλοντα συμπαίκτην του καὶ τοῦ λέγει μετὰ πεποιθήσεως :

— Λεῖπει ἓνα χαρτί!

— Τί ἔκανε, λέει; πῶς εἶπες; λείπει ἓνα χαρτί; ποῦ τὸ ξέρεις;

— Νά, δὲν βλέπεις ποῦ τὰ ζύγισα. Λεῖπει ἓνα χαρτί.

Ὁ ἄλλος, ἐνεὸς πρὸ τοῦ τρόπου τῆς ἀπροσδοκίτου αὐτῆς ἀνακαλύψεως, ἐπῆρε τὰ χαρτιά ἀπὸ τὰ χεῖρια τοῦ Παναγιῆ καὶ ἄρχισε ταχέως νὰ τὰ μετρᾷ: ἓνα, δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε . . . . σαράντα ὀκτώ, σαράντα ἑννιά, πενήντα, πενήντα ἓνα!! . . .

— Μπράβο, γυιὰ σου! Μωρέ, τί εἴσαστε σεῖς; Ἔτσι ἀπὸ τὸ βάρος τῆς τράπουλας κατάλαβες πῶς λείπει ἓνα χαρτί καὶ νομίζεις ὅτι τώρα ἐγὼ θὰ παίξω μαζί σου κοντσίνα! Ποτέ τῶν ποτῶν! καὶ . . . καλὴ νύχτα σας!

Ἠγέρθη, ἐπῆρε τὸ καπέλλο του καὶ ἐβάδιζε πρὸς τὴν θύραν. Οἱ δύο Κεφαλλῆνες ἔμειναν ἀναυδοὶ πρὸ τῆς αἰφνιδίας αὐτῆς ἀναχωρήσεως. Ἀφοῦ δὲ ἀλληλοεκτυττάχθησαν, ἐστράφη ὁ εἷς πρὸς τὸν ἀναχωροῦντα καὶ τοῦ ἐκραύγασε :

— Ἄιντε νὰ λουφάξῃς, ἄιντε, βουβάλι, νὰ κουτράς τοῦ τοίχους, ποῦ σοῦ παραξοφάνηκε τὸ ἀπλούστατο τῶν πραγμάτων, καὶ τὰ χασες, χάχα, καὶ θές, μωρέ, νὰ κρίνης καὶ τὸν Βεζινέλο! . .

(Μάιος τοῦ 1914)

Ν. Γ. ΜΑΝΤΖΑΒΙΝΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΪΝΕ

Τ Α Φ Ι Λ Ι Α

Τί ψέμματα ποῦ λένε τὰ φιλιά!
 μὰ καὶ τί μέλι βγάζον ἀπ' τὸ στόμα!
 Εἶνε γλυκὸ τὸν ἄλλο νὰ γελᾷς,
 μὰ νὰ γελιέσαι πλιὸ γλυκὸ ἀκόμα.